

Leilighed til at komme til den Overbeviisning, at deels er det hos os drevet for vidt, og deels har den Omstændighed, at Understøttelsen udelukkende er tvungen, baade affødt stygge Conseqventer og betaget den private Godgjørenhed endeel af sin Styrke eller ialfald meget af det Smukke deri. Jeg skal derfor, da jeg ogsaa antager, at Sagen kommer til nærmere Behandling, kun bemærke, at det, der især tiltaler mig i Forslaget, er den bestemte Adskillelse imellem den tvungne Fattigforsørgelse og den frivillige, som hensigtsmæssigst kan henvises til Menighederne, og, ligesom jeg troer, at en nærmere Drøftelse kan føre til, at dette bedre opnaaes ved at give den frie Understøttelse et ganske andet Navn end ved at betragte den som et Supplement til den tvungne Fattigforsørgelse og bruge Benævnelsen Fattigforsørgelse, saaledes kan jeg ikke vilje, at de samme Autoriteter, der uddeler Fattighjælpen, skulle raade over disse Indtægter. Derved vil Spørgsmaalet tage sin rette Betydning; man vil da kun sige: er der Noget i Fattigblokken, saa tage vi forlovs deraf, men, er der ikke Noget i Fattigblokken, saa tage vi af den anden Kasse. Den frie Forsørgelses Midler mener jeg bør forvaltes efter ganske andre Principer og af andre Personer. Om det hele Apparat ikke er Andet, end hvad der i sin Tid blev foreslaaet af Kirkecommissionsen, der vilde skabe et saadant Menighedsraad, som man dengang ikke vidste at anwise nogen synderlig anden praktisk Virksomhed, end den som Uddeler af saadanne milde Gaver til Fattige, der ikke høre ind under Fattigvæsenet — skal jeg lade staae hen —; men jeg maa ialtsald slutte mig til dem, der ikke ønske i dette Forhold at møde Biskoppen. Jeg har tidligere vedkjendt mig, at jeg er meget anti-episkopal stemt, og jeg vil ikke bidrage til, at Biskoppens Virksomhed kommer til at gaae ud over det Kirkelige, det Dogmatiske i strengeste Betydning. Men det er lutter Smaaating, som kunne rettes. Hele Manden i Forslaget tiltaler mig i høi Grad, og jeg vil ønske, at der deraf vil fremgaae en Lov.

Rnuth: Jeg er ganske enig med den ærede Taler, som satte sig sidst, i det Hele og navnlig

ogsaa deri, at man vistnok bør adskille dette fra det Fattigvæsen, der ligger under Communalbestyrelsen, for at sætte Communalbestyrelsen saa meget mere istand til at opfylde de Pligter, der ere paalagte den ved Lovgivningen, og hvorefter det jo slet ikke er Communalbestyrelsen tilladt at være godgjørende eller gavmild. Den Banskfelighed, som en anden æret Taler har paapeget, der skulde være forbunden med at faae valgt Nogen til at paatage sig et saadant Hverv, som Lovforslaget gaaer ud paa, troer jeg vistnok vil vise sig i det virkelige Liv at være meget mindre, fordi Valget fordetmeste kun vil komme til at bestaae deri, at man spørger sig for, om der er Nogen i Menigheden, der vil vise den Belvillie og Interesse for Sagen at paatage sig dette Hverv, og hvis der da er Nogen, vil man takke dem til, fordi de ville gjøre det, og det er vistnok langtfra Tilfældet, at der vil blive nogen Concurrence om at blive valgt hertil, thi det er et meget besværligt Arbejde at paatage sig, saa at man med den inderligste Taknemmelighed maa skjonne paa, at Nogen vil gjøre det. Derfor troer jeg ogsaa, at det vil stille sig jævnt og ligefrem, uden at man behøver at opstille særlige Valgregler derfor, saa at denne Banskfelighed nok vil blive hævet. — Et andet Spørgsmaal forekommer det mig, at man kunde have stillet, det nemlig, om der overhovedet behøves nogen Lov dertil. Det vil jo vel altid være nødvendigt, at Communalbestyrelserne medvirke til, at Saadant kan gaae, naar det ellers skal gaae paa rette Maade, og naar Communalbestyrelserne ere enige heri, seer jeg ikke rettere, end at det meget godt kan skee uden nogen Lovbestemmelse, alene med Undertagelse af de ganske enkelte særegne Anvendelser, som der er for en liden Deel af Tavlepengene, hvilken dog forholdsvis vistnok er ubetydelig. I min Egn har man vidst at hjælpe sig igjennem til en saadan Foranstaltning uden nogen Lovbestemmelse, idet Communalbestyrelsen har erklæret sig villig til at renoncere paa Tavlepengene; dette er i sin Tid blevet stadfæstet af det daværende Cancelli, hvorefter man har beholdt sig dem til anden Anvendelse. Jeg har saaledes rigtignok nogen Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt; at en Lov herom udkom, idet det muligen var rigtigere at arbejde paa,